

mod Fagforeningen og paastaar sig optaget i den og tilkendt en Erstatning, og Højesteret dømmer Fagforeningen til at betale hende en Erstatning paa 1500 Kr., men fritog den for at optage hende, og Højesteret paalagde Fagforeningen Sagens Omkostninger, 600 Kr. Dette er efter min Opfattelse et Udslag af personlig Forfølgelse; det kan vist heller ingen benægte.

Men det fremgik jo af det ærede Medlems Udtalelser helt igennem, at han vilde have opretholdt en Blokaderet for Fagforbundene, der kunde anvendes paa samme Maade, som man anvendte den overfor Kolindsundbønderne. Det ærede Medlem sagde, at denne Lov vilde tvinge Arbejderne til at arbejde uden Hensyn til, hvad Løn de kunde faa. Det er aldeles ikke Tilfældet, det blander Loven sig ikke i. Men saa kom det ærede Medlem ind paa Kolindsundsagen, og han sagde, at jeg ikke sagde Sandheden om den Sag; han omtalte, at Aktieselskabet var Medlem af Arbejdsgiverforeningen. Ja, det er rigtigt, det Aktieselskab, som ejede Sundet, før Arealet blev udstykket og solgt til de forskellige Lodsejere, var Medlem af Arbejdsgiverforeningen, men man kan vel ikke paastaa, at deraf skulde følge, at ogsaa de 200 nye Ejere skulde være forpligtede til at gaa ind i den Forening, som Aktieselskabet havde været Medlem af. Det ærede Medlem sagde, at de 13 blokerede Landmænd betalte Sultelønninger. Jeg har her fra denne Plads omhyggeligt dokumenteret Urigtigheden af denne Paastand. De gav endogsaa noget over Tariffønningerne, men for øvrigt er det jo for Fagforbundene ikke Lønnens Størrelse, det drejer sig om, men at det er *tariffmæssige* Lønninger.

Saa sagde det ærede Medlem, at det var Bønderne, der var Skyld i den Krig, der blev ført i Kolindsund. Det er ikke vanskeligt at bevise, at det var Landarbejderforbundet og specielt dets Formand, som var Anstifteren. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg anføre nogle faa Citater fra Artikler i Landarbejderbladet, som er skrevet af Landarbejderforbundets Formand, Hr. Oskar Levinsen. Den 24 August 1923 — altsaa før Blokadens anstiftes — findes der en Artikel med Overskriften „Travlhed i Landbruget“, og i denne opfordrer Hr. Oskar Levinsen Arbejderne til at benytte sig af den sene og travle Høsttid til „at faa Landmændene bundne til Overenskomster enten ved, at de indmelder sig i Arbejdsgiverforeningen, eller ved, at de underskriver paa fremtidig at ville overholde vore Overens-

komster. Der er ingen Tvivl om, at Landmændene i disse Dage er meget bange for Landarbejderne“. Jeg bemærker, at i 1923 havde man en meget sen og meget vaad Høst, hvor Bjærgningen af Afgrøden var særdeles vanskelig og besværlig, ikke mindst paa saadanne Arealer som Kolindsund. Hr. Oskar Levinsen skriver videre: „Paa Forretningsudvalgets Vegne skal jeg derfor henstille til samtlige Afdelinger, at de straks iværksætter Lønaktionen“, og han opfordrer stærkt til at faa Folkene indmeldt i Organisationen, idet det er en Betingelse for, at der kan stilles Lønkrav. Under 31. August 1923 er der en ny Artikel med Overskrift „Mod Dagningen“. Der henvises heri til den travle Høst; det skal udnyttes af Arbejderne, og han vender sig særlig mod de uorganiserede Arbejdsgivere og siger: „Vi skal kræve, at Arbejdsgiverne underskriver paa, at de fremtidig i enhver Henseende vil respektere og overholde de mellem Arbejdsgiverne og Landarbejderforbundet til enhver Tid eksisterende Overenskomster“, og han skriver videre, at Arbejdernes Tillidsmænd skal paa Arbejdernes Vegne rejse Kravet og kun, hvor Arbejdsgiveren ikke vil underskrive, søge Forbundets Assistance, og det betones stærkt, at Kravene skal rejses nu, i Høsten, da Landmændene ikke kan tage en Kamp op, og derfor skal de nok falde til Føje, og vil nogen ikke bøje sig, vil Kampen blive til Skræk og Advarsel for andre Landmænd. I samme Nummer staar der bl. a.: „Men Kravene *skal* rejses, og det skal være *nu*, medens der er travlt“ — nemlig i Høsten — . . . „Forbundet kan ikke rejse Kravene; det kan optræde overfor de Landmænd, hvor Afdelingens Krav har været frugtesløse, det kan erklære Strejke, hvor det skønnes nødvendigt, men Kravene skal rejses af Afdelingen eller Medlemmerne. Denne Gang skal vi kræve, at Arbejdsgiverne underskriver paa, at de fremtidig i enhver Henseende vil respektere og overholde de mellem Arbejdsgiverforeningen og Landarbejderforbundet til enhver Tid gældende Overenskomster.“ Og i et Nummer af 21. September 1923 opfordres Arbejderne til at forlange, at baade Herremænd, Proprietærer og almindelige Gaardmænd skal underskrive Kontrakter. Alt dette viser jo ganske tydeligt, at hele Kolindsundaffæren ikke er opstaaet derude, hvor der i Virkeligheden var et godt Forhold mellem Landmændene og deres Arbejdere, men den er presset frem fra Landarbejderforbundets Side, og da der blev erklæret Strejke derude, var